

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE SVMMO PON=||TIFICE,|| QVINQVE LIRBRIS|| EXPLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

XII. Romanum Pontificem Petro succedere in Ecclesiastica Monarchia;
probatur ex diuino iure & ratione successionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53860](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53860)

vt Ambrosius, Hieronymus, Augustinus, Chrysoftomus, & alij, à quorum moribus procul aberat adulationis vitium; certè sequitur, Velenum, qui hos Romanæ curiæ palpones vocat, impudentissimè mentiri.

Præterea argumentum eius nihil valet. Nam tam de rebus nuper gestis, quàm de antiquis finguntur errores, quando res sunt clam gestæ, & sine testibus, aut quantum ad numerum annorum, vel similes circumstantias, quæ facillè mandantur obliuioni: non autem quantum ad ipsam summam, & substantiam rerum celeberrimarum, præsertim quando præter testimonia scriptorum, exstant etiam earum rerum monumenta lapidea, aut ærea permulta; qualis est res, de qua agimus. Atque hæc de tota hac disputatione sufficere posse existimaui. de qua librum insignem iam pridem à Ioanne Rosensi, beatæ memoriæ viro, editum accepi, sed librum ipsum videre nunquam potui.

CAPVT XII.

Romanum Pontificem Petro succedere in Ecclesiastica Monarchia, probatur ex diuino iure & ratione successionis.

DEMONSTRAVIMVS hætenus Romanum Pontificem Petro succedere in Episcopatu Romano: nunc id ipsum demonstrare aggredimur de successione in vniuersæ Ecclesiæ primatu. Negant hoc hæretici omnes huius temporis, sed præcipuè pugnant contra primatum Romani Pontificis. LUTHERVS lib. de potestate Papæ; Illyricus in lib. contra primatum Papæ; Synodus Smalchaldica in libro eiusdem argumenti; Ioan. Calvinus lib. 4. Instit. cap. 6. & 7. & Magdeburgenses in singulis centuriis ad finem, cap. 7. Et ante hos omnes NILVS Thessalon. Episcopus in lib. aduersus primatum Papæ.

Hic enim auctor non negat, Petrum totius Ecclesiæ pastorem fuisse, & Romæ Episcopatum gessisse vsque ad mortem; sed hoc solum contendit, non succedere Petro Romanum Pontificem, in præfectura totius Catholicæ Ecclesiæ, sed solum in Romano Episcopatu. Addit verò, habuisse po-

stea Romanum Pontificem ex Conciliorum decretis pri-
rum quédam, vt videlicet primus Episcoporum *esse*, pri-
federet, primus sententiam diceret; non tamen ceteris om-
bus imperaret.

Quoniam autem tam nostra, quàm aduersariorum ar-
menta, ex iisdem fontibus & capitibus sumuntur: reduce-
omnem disputationem ad aliquot capita, siue genera ar-
mentorū, & simul probauimus veritatem, & refellemus
rum obiectiones. *PRIMUM* ergo probatur, Romanum Pon-
tificem Petro succedere in pontificatu Ecclesiæ vniuersæ
diuino iure, & ratione successionis. Debet Petro iure di-
aliquis succedere: ille non potest esse alius, quàm Pontifex
Romanus: igitur ille succedit.

Negat vtramque partem argumenti Ioānes CALVINUS
sic enim loquitur lib. 4. Instit. cap. 6. §. 8. *Verum*, inquit,
Petro illis concedam quod petunt: non est tamen casus
ex singulari exemplo vniuersalem faciant regulam, &
semel factum fuit, ad perpetuam aeternitatem trahant. Rursum
Iam, inquit, si alterum illis largiar, quod nunquam
nos homines obtinebunt, sic constitutum in Petro primo
si perpetua successione semper maneret: Unde tamē eum
sedem Roma ita collocatam, si quicumq; sit orbis illius Ep-
pus, orbi vniuerso presideat?

Nos ergo vtrumque seorsim ostendamus. Ac *PRIMUM*
portere Petro aliquem succedere in pontificatu Ecclesiæ
uerse, colligitur ex fine pontificatus. Nam certum est, Pon-
tificem esse propter Ecclesiam, non Ecclesiam propter Pon-
tificem. Sic enim AUGUSTINUS libro de pastoribus, cap. 20.
Quod Christiani sumus, inquit, propter nos est, quod propter nos
sumus, propter vos est. Atqui Ecclesia non minus eget
vno pastore, quàm tempore Apostolorum; immò verò etiam
magis, cum nunc sint Christiani, & plures, & peiores. Non
igitur moriente Petro, interire debuit pontificatus, qui non
in Petri commodum, sed in Ecclesiæ vtilitatem institutus
erat; sed manere ac perseverare, donec ipsa Ecclesia maneat.
certè donec in terris peregrinatur & vnius summi Pastoris
cura & vigilantia opus habet.

SECUNDO, ex vnitatem Ecclesiæ. Nam Ecclesia est vna
eadem omni tempore; non debet igitur mutari forma regiminis.

minis, quæ est forma etiam Reipub. & ciuitatis. Quare si Apostolorum tempore vnus erat supremus rector & caput Ecclesiæ, hoc etiam tempore esse debet.

TERTIO, ex verbis Domini Ioannis vltimo: *Pasce oues meas*. Nam officium pastoris, est officium ordinarium & perpetuum; siquidem ex natura rei tam diu durare debet officium pastoris, quàm diu manet ouile. Ouile autem manet, & manebit vsque ad mundi consummationem: igitur eo vsque successores Petri in summo isto pastoralis officio manere necesse est.

QUARTO, ex eodem loco; nam cùm Dominus ait Petro: *Pasce oues meas*, omnes oues suas ei commisit, vt supra ostendimus, neque solum omnes ratione loci, sed etiam ratione temporis, cùm non minus nobis, quàm antiquis Christus prospicere debuerit: sed Petrus non semper victurus erat in carne: igitur cùm ei Dominus ait: *Pasce oues meas*, in illo omnes successores eius alloquutus est. Itaque **CHRYSOSTOMVS** lib. 2. de sacerdotio, circa principium: *Quanam*, inquit, *de causa ille sanguinem effudit suum? certe vt pecudes eas acquireret, quarum curam tum Petro, tum Petri successoribus committebat.* Et **S. LEO** serm. 2. de anniuersario assumptionis suæ ad pontificatum: *Manet*, inquit, *dispositio veritatis, & beatus Petrus in accepta fortitudine petra perseverans, suscepta Ecclesia gubernacula non reliquit. perseverat videlicet Petrus, & viuit in successoribus suis.* Et **B. PETRVS** Episcopus Rauennæ, in epistola ad Eurychen: *Beatus*, inquit, *Petrus, qui in propria sede viuit & presidet, prestat querentibus fidei veritatem.*

QUINTO, Ecclesia est vnum corpus, & suum quoddam caput hic in terris habet præter Christum, vt patet ex 1. Corinth. 12. vbi posteaquam dixit Paulus, Ecclesiam esse vnum corpus, subiicit: *Non potest caput dicere pedibus, non estis mihi necessarij;* quod certè non continet Christo. Ipse enim potest dicere nobis omnibus, non estis mihi necessarij. nullum autem aliud caput assignari potest præter Petrum; nec debet moriente Petro corpus Ecclesiæ manere sine capite: oportet igitur aliquem Petro succedere.

SEXTO, in veteri Testamento successio erat summorum Pontificum. Nam Aaroni successit Eleazarus, Num. 20. &

Eleazaro Phinees, Iudic 20. & sic de ceteris: At sacerdotum Testamenti veteris, figura fuit sacerdotij Testamenti noui igitur & nunc successio in sede Petri, primi ac summi Christianorum Pontificis, conseruari debet. Denique omnia argumenta, quibus in secunda quaestione probatum est, regim Ecclesiae debere esse Monarchicum, etiam hoc probat, quod nunc agimus.

Iam verò quòd iste Petri successor sit Romanus Pontifex facile probari potest. Nullus enim est, nec fuit vnquam, quae se Petri successorem villo modo asseruerit, vel pro tali sit habitus, praeter Romanum & Antiochenum Episcopum: atque Antiochenus non successit Petro in pontificatu Ecclesiae totius, nam non succeditur nisi eedenti locum, vel per mortem naturalem, vel per mortem legitimam, id est, depositionem, vel renunciationem: Petrus autem adhuc viuens, & pontificatum gerens, Antiochenam Ecclesiam reliquit, & Romam eadem suam fixit, vt quaestione superiore demonstrauius. Restat igitur, vt Romanus Episcopus, qui Petro in vrbe Romae morienti successit, eidem in tota ipsius dignitate & potestate successerit.

Præterea, si Antiochenus Episcopus Petro in summo pontificatu successisset, primus Episcoporum fuisset. At Nicæni Concilium, can. 6. Antiochenum Episcopum tertium Patriarcham, non primum, nec secundum esse declarauit, sicut fuerat semper: nec vnquam Antiocheni Episcopi altiore locum quaesierunt.

Vt autem res hæc tota melius intelligatur, obseruanda sunt quaedam. PRIMO, aliud esse successionem, aliud rationem successionis. nam successio Romani Pontificis in pontificatum Petri, ex instituto Christi est: ratio autem successionis, quæ Romanus Pontifex potius quàm Antiochenus, vel aliquis alius succedat, ex facto Petri initium habuit. Successio, inquam, ipsa ex Christi instituto, & iure diuino est: quia Christus ipse instituit in Petro pontificatum duraturum vsque ad finem mundi; & proinde quicumque Petro succedit, à Christo accipit pontificatum.

At verò, quod Episcopus Romanus, quia Episcopus Romanus est, sit Petri successor, ex facto Petri ortum habuit, non ex prima Christi institutione. Nam potuisset Petrus nullam

nullam sedem particularem sibi vnquam eligere, sicut fecit primis quinque annis; & tunc moriente Petro, non Episcopus Romanus, neq; Antiochenus successisset, sed is, quem Ecclesia sibi elegisset. potuisset quoque semper manere Antiochie, & tunc Antiochenus sine dubio successisset. quia verò Romæ sedem fixit, & tenuit vsque ad mortem, inde factum est, vt Romanus Pontifex ei succedat.

Et quoniam S. Marcellus Papa in epistola ad Antiochenos scribit, Petrum Domino iubente venisse Romam; & S. Ambrosius in oratione contra Auxentium, & Athanasius in Apologia pro fuga sua, dicunt, Petrum Christi iussu Romæ martyrium pertulisse: non est improbabile Dominum etiam aperte iussisse, vt sedem suam Petrus ita figeret Romæ, vt Romanus Episcopus absolutè ei succederet, sed quidquid de hoc sit, saltem ista ratio successionis non est ex prima institutione pontificatus, quæ in Euangelio legitur.

Obseruandum est **SECUNDO**, tametsi fortè non sit de iure diuino, Romanum Pontificem, quia Romanus Pontifex est, Petro succedere in præfecturam totius Ecclesiæ; tamen si quis absolutè petat, an iure diuino Romanus Pontifex pastor sit & caput totius Ecclesiæ: omnino esse id asserendum. Nam ad hoc nihil aliud requiritur, quam vt ipsa successio sit de iure diuino; hoc est, vt ordinarium officium Ecclesiam vniuersam cum summa potestate gubernandi, non sit ab hominibus, sed a Deo immediatè institutum: id autem ita esse, supra demonstrauimus.

Obseruandum est **TERTIO**, licet fortè non sit de iure diuino, Romanum Pontificem, vt Romanum Pontificem, Petro succedere; tamen id ad fidem Catholicam pertinere. Non enim est idem, aliquid esse de fide, & esse de iure diuino. nec enim de iure diuino fuit, vt Paulus haberet penulam; est tamen hoc ipsum de fide, Paulum habuisse penulam. Etsi autem Romanum Pontificem succedere Petro, non habeatur expressè in Scripturis; tamen succedere aliquem Petro, deducitur euidenter ex Scripturis: illum autem esse Romanum Pontificem, habetur ex traditione Apostolica Petri; quam traditionem Concilia generalia, Pontificum decreta, & Patrum consensus declarauit, vt postea demonstrabitur.

Obseruandum est **POSTREMO**, Romanum Episcopatum & Ecclesie vniuersę prefecturam, non esse duos Episcopatus neque duas sedes, nisi in potentia. Nam Petrus Pontifex Ecclesie à Christo institutus, non adiunxit sibi Episcopatum vrbs Romę, quo modo Episcopus alicuius loci iungit sibi alium Episcopatum, vel Canonicatum, aut Abbatiam; sed Romanę vrbs Episcopatum euexit ad summum orbis terrę pontificatum: quemadmodum cum Episcopus simplex erigitur in Archiepiscopatum, vel Patriarchatum. Non enim Archiepiscopus, vel Patriarcha est bis aut ter Episcopus, sed semel tantum. & in huius rei signum non datur Pontifici summo, nisi vnum pallium, etiamsi Episcopus, Archiepiscopus, Patriarcha, & summus Pontifex sit. Hęc omnia sunt vnum actu, & tantum in potentia multa.

Ex quo sequitur, vt qui eligitur Romanus Episcopus ipso sit Pontifex summus Ecclesie totius, etiam si forte alii expriment electores. Sed iam Nili & Caluini obiectiones respondeamus.

- » **PRIMA NILI** obiectio. Romanus Pontifex primatus habuit à Patribus, eò quòd ea ciuitas toti orbi terrę imperaret, vt legimus in Concilio Chalcedonensi act. 16. Non igitur habuit ex Patri successione. **RESPONDEO**, decretum illud illegitimum fuisse, quod reclamantibus iis, qui Concilio pre- sidentibus, factum sit. Sed de hoc plura in capite XXVII.
- » **SECUNDA** obiectio. Romanus Papa non est Apostolus, sed Episcopus tantum; Non enim Apostoli Apostolos con- narunt, sed pastores & doctores: igitur Papa Romanus non succedit Petro in Apostolica potestate, quę in omnem Ecclesiam erat; sed solum in Romano particulari Episcopatu.

RESPONDEO, in Apostolatu tria contineri. **PRIMO**, vt qui Apostolus est, sit immediatus Verbi minister, ita vt ab ipso Deo doctus sit, & sacros libros scribere possit; & hoc conuenitur non conuenire in Romanum Pontificem. Non enim necesse est, vt quotidie nouę reuelationes habeantur, & noui libri sacri scribantur. **SECUNDO**, vt qui Apostolus est, Ecclesias constituat, & fidem propaget in iis locis, vbi natus quam fuit. & hoc ad Romanum Pontificem pertinere, & ratio, & experientia ipsa nos docet. Nam ab Apostolicis temporibus, qui Ecclesias fundauerunt, in variis partibus orbis terrę,

terrarum, & adhuc hodie fundant, Romani Pontifices fuerunt. **TERTIO**, ut qui Apostolus est, summam habeat in omnem Ecclesiam potestatem: atque id quoque ad Romanum Pontificem pertinere contendimus ea ratione, quia Petro succedit, in quo hæc potestas ordinaria est, non delegata, ut in Apostolis ceteris.

Neque argumentum Nili concludit, cum ait; Apostoli non Apostolos, sed pastores constituerunt. Nec enim Rom. Pontificem totius Ecclesie Pontificem, siue Apostolicum Pontificem Apostoli creare debuerunt, cum id ipse Christus fecerit. Quare ab omnibus Patribus semper Romani Pontificis sedes, Apostolica sedes appellata est; & in ipso Concilio Chalcedonensi, quod Nilus citat, act. 1. vocatur Apostolatus, dignitas Papæ Romani, & act. 16. vocatur sedes eius Apostolica.

TERTIA obiectio. Petrus pastor & doctor fuit totius orbis terrarum: at Papa, & est, & vocatur solum Romanæ urbis Episcopus. **RESPONDEO**, id falsum esse, ut ex ipso Concilio Chalcedonensi, omissis ceteris, cognosci potest. Nam act. 3. leguntur tres epistolæ Orientalium ad Leonem, & in omnibus vocatur **LEO** vniuersalis Ecclesie Papa, quod idem nomen habetur etiam act. 16.

QUARTA obiectio. Petrus Antiochiæ & Alexandriae Episcopus ordinauit: at id Papæ Romano non permittitur. **RESPONDEO**, etsi hoc tempore Græcorum pertinacia id non permittit; tamen olim id Romano Pontifici licuisse. Nam in Concilio Chalcedonensi act. 7. legimus Maximum Episcopum Antiochenum ideò receptum à Concilio, qui à S. Leone in Episcopatu confirmatus fuerat. & Liberatus in Breuiario cap. 21. ac Ioannes Zonaras in Iustiniano, scribunt ab Agapito Romano Pontifice Anthimum depositum fuisse ab Episcopatu Constantinopolitano, & in eius locum ab eodẽ Pontifice Menam ordinatum. Sed de his plura infra suo loco.

QUINTA obiectio. Quidquid Petrus dixit, aut scripsit, oraculum est Spiritus sancti. At id Papæ non conuenit: non igitur Papa habet omnes prærogatiuas Petri. **RESPONDEO**, neque id nos contendimus.

SEXTA obiectio. Petro sine conditione dictum est: *Quidquid ligaueris, erit ligatum, &c.* At Papæ Romano Petrus præscripsit, ut id solum liget aut soluat, quod meritò ligandũ

aut

aut soluendum est. **RESPONDEO**, nihil hoc argumēto alibi probari, quàm Nilum istum verè fuisse Græcum; id est, leuem & garrulum. Quis enim vnquam audiuit, licuisse Petri id ligare, quod meritò ligandum non esset: & vbi haberetur præscriptio Petri ad Papam, quam Nilus profert?

- » **Obiicit PRIMO CALVINVS** lib. 4. cap. 6. Instit. §. 8. Non sequitur, si Petrus duodecim Apostolis initiò præfuit, nisi toti orbi debere aliquem præesse: nam pauci facillè & vtiliter ab vno reguntur: multa verò millia non nisi à multis gubernari possunt.

RESPONDEO, in primis Petrum non XII. Apostolis tantum præfuisse, sed etiam multis millibus Christianorū, nam Ioan. ult. non tantum XII. Apostolos, sed omnes oues quas Christus Petro commisit. Legimus autem Actor. 2. creatas oues Petri ad tria millia, & Actor. 4. ad quinque millia in Hierosolyma. Deinde, quò sunt homines plures, eò magis indigent vno rectore, à quo in vnitatem contineantur. Sed hoc in prima quæstione dictum est.

- » **SECUNDO** obiicit ibid. §. 11. Si ideo Romæ est sedes pontificatus, quia Petrus Apostolus Romæ pontificatus gerens defunctus est: ergo pontificatus Iudaici sedes, debet semper esse in deserto, quia ibi Moses, & Aaron pontificatus gerentes, mortui sunt: & sedes pontificalis Christianorum Hierosolymis esse deberet, quia ibi Christus summus Pontifex obiit.

RESPONDEO, ex dictis: non ideo Romæ esse sedem pontificalem; quia Petrus Romæ obiit; sed quia Romanus Episcopus fuit, nec sedem ex Roma vnquam aliò transtulit. Moses autem, & Aaron non fixerunt in deserto sedem, sed ibi itinere cum essent, mortui sunt: sicut etiam Christus non fixit sedem Hierosolymis, nec in vllò particulari loco, vt supra diximus.

- » **TERTIO** obiicit ibidem §. 12. Priuilegium hoc de primatu totius Ecclesiæ, vel est locale, vel personale, vel mixtum. Si primum, ergo cum semel fuerit concessum Antiochiæ, non potest ab ea tolli, etiamsi inde Petrus recesserit, & alibi metropolis sit. Si secundum, ergo nihil ad locum: igitur nihil ius habet Roma in pontificatu magis, quàm alia ciuitas. Si tertium, ergo non sufficit esse Romanum Episcopum ad hoc, vt aliquis

aliquis habeat primatum. nam si est priuilegium partim locale, partim personale, non datur loco nisi pro tempore, quo in eo est talis persona; id est, Petrus.

RESPONDEO, ex prima Christi institutione dignitatem pontificalem fuisse personalem, tamen ex facto Petri, factam esse postea localem, seu potius mixtam; neque id sine diuino nutu. Dico fuisse initio personalem, quia a Christo non fuit alligata ulli certo loco, sed in personam Petri absolute collata: sic autem personalem fuisse affirmo, vt tamen publica, non priuata fuerit.

Priuilegia personalia priuata dicuntur, quæ dantur alicui persone pro se tantum; publica verò, quæ dantur pro se & successoribus. Quia tamen postea Petrus Romæ sedem fixit, factum est hoc priuilegium etiam locale, & proinde mixtum. Nam est alligatum Romæ vrbi, donec Petri successores Romæ sedem retinent. Nam si diuino iussu sedes aliò transferretur, non essent amplius Romani Episcopi, totius Ecclesiæ Episcopi: si transferretur, inquam, ipsa sedes, ita vt qui nunc sunt Romani Pontifices, alicuius alterius loci Episcopi dicerentur. Non enim sola absentia Pontificum ab vrbe, sedem transferre dicitur. Atq; hæc ex hypothesi dicta sunt: non enim credimus vnquam futurum, vt Petri sedes aliò transferatur.

QUARTO obiicit ibidem §. 13. Si Romanus Pontifex, quia succedit Petro, est primus Episcopus; debet igitur esse Ephesinus, II. Hierosolymitanus, III. & sic de ceteris: at videmus secundum fuisse Alexandrinum, qui nulli Apostolo successit: Ephesinum autem ne extremo quidem angulo hære potuisse.

RESPONDEO, ordinem & numerum Patriarchalium sedium non pendere ex dignitate priorum Episcoporum. alioqui non tres, sed duodecim fuissent pro numero Apostolorum; sed ex sola Petri dignitate & voluntate, vt ex Anacleto, Leone, Gelasio, & Gregorio ostendimus in quæst. 3. in prærogatiuis Petri.

QUINTO obiicit eodem lib. 4. cap. 7. §. 28. si quæ dicuntur Petro, intelliguntur dicta etiam successoribus; ergo fateri debent Romani Pontifices, se omnes esse Satanas. Nam hoc est dictum Petro, Matth. 16. in eodem loco, vbi dictum est ei: *Tibi dabo clauis regni caelorum;*

RESPON-

RESPONDEO, ea quæ dicuntur Petro, in triplici esse
 ferentia; quædam enim dicuntur ei pro se tantum; quædam
 pro se & omnibus Christianis; quædam pro se & successoribus.
 Id quod euidenter colligitur ex ratione diuersa, quæ
 dicuntur. Nam quæ dicuntur ei, vt vni ex fidelibus, certè
 omnibus fidelibus dicta intelliguntur. Vt Matth. 18: *Si peccar
 rit in te frater tuus, &c.* Quæ dicuntur ei ratione aliqua
 propria personæ ipsius, ei soli dicuntur, vt: *Vade post me Satana
 Et: Ter me negabis;* ista enim dicuntur ei ratione propriæ
 becillitatis & ignorantie. Quædam denique dicuntur ra
 tione officij pastoralis, quæ proinde dicta intelliguntur
 omnibus successoribus, vt: *Pasce oues meas. Et: Confirmasti
 me. Et: Quodcunque ligaueris, &c.*

Argumenta LUTHERI leuissima sunt, & ex dictis fac
 mè à quouis solui possunt: & præterea diligenter soluta
 ab Eckio, Fabro, Roffensi, & Caierano, quorum libri sunt
 omnium manibus; ideo ea prætermitto.

CAPVT XIII.

Idem probatur ex Conciliis.

SECUNDO loco probandus est Romani Pontificis
 primatus ex Conciliis. Et quidem LUTHERVS in lib.
 de potestate Papæ, & ILLYRICVS in lib.
 de primatu, & CALVINVS lib. 4. cap. 7. ag
 unt, contra nos apertè pugnare VI. canonem Nicæni Con
 cilij: in quo assignatur Romano Pontifici certa regio gubern
 anda eaq; perexigua, declaraturq; vnus ex Patriarchis, non
 autem caput aliorum; pro nobis autem nullius Concilij
 testimonium inuenire potuerunt. At sunt nihilominus
 strissima conciliorum generalium testimonia pro Romani
 Pontificis primatu: ex quibus nouem ita generalia fuerunt,
 in eis Græci & Latini interfuerint. Quod est notandum con
 tra Græcorum leuitatem & pertinaciam.

PRIMUM ergo habemus Nicænum Concilium, & illud
 ipsum VI. canonem, quem aduersarij obiciunt sed explicita
 ratione aliqua indiget iste canon, vt argumentum inde sumi
 possit. Igitur VI. canon Nicæni Concilij sic habet in tomis
 Conciliorum, quæ hodie exstant: *Mos antiquus perduret in
 Aegypto*